

נספח 2

סוגיות קריטיות בעת משא ומתן על חוזה הגנה אמריקאי-ישראלי והמלצות

1. אופי הערכות הביטחונית הביטחון (כלומר בעיקר הצד האמריקאי)

המלצה – יש להגביל את תחולת החוזה לתרחישים חמורים (או קיצוניים) וקיומם. יש לכלול את הסעיף שנמצא בכל חוזי ההגנה האחרות של ארצות הברית, המכיר בזכויות הצדדים להגנה עצמית על פי מגילת האו"ם וההליכים החוקתיים במדינה.

2. התחולה הגיאוגרפית של ההסכם

המלצה – יש להגביל את ההסכם למזרח התיכון רבתי (מזרח הים התיכון והמפרץ הפרסי) ולאיומים חיצוניים על הביטחון האזורי הנשקפים ממעצמות גלובליות (סין או רוסיה כיום).

3. עתיד הסיוע הביטחוני לישראל

המלצה – יש להבטיח בהסכם את עתיד הסיוע הצבאי האמריקאי ואת המחויבות המתמשכת ליתרון הצבאי האיכותי (QME) של ישראל וליכולתה "להגן על עצמה בעצמה מפני כל שילוב של איומים אזוריים". מנגד, ניתן לשקול אפשרות להפסקה הדרגתית של חבילות הסיוע העתידיות פעם בעשור, אם וכאשר הנסיבות האסטרטגיות והכלכליות של ישראל יאפשרו זאת. יש לשקול גם אפשרות להעביר את מימון הסיוע מהחשבונות של סיוע חוץ לתקציב משרד ההגנה האמריקאי (המכסה שיתוף פעולה צבאי עם שותפות אחרות לחוזה).

4. סוגים של סיוע צבאי ושיתופי פעולה בעתיד

בתחומים כמו מודיעין, סייבר, סיכול טרור, הגנה מפני טילים, טכנולוגיות הקשורות להגנה, תפקידה של ישראל בסנטקום ושיתוף פעולה עם שותפים אזוריים, העתיד

והתפקידים של הארכיטקטורה הביטחונית האזורית, ההמלצה היא לשאוף לשיתוף פעולה בילטרלי ואזורי נרחב ככל האפשר.

5. ציפיות אמריקאיות בנוגע לתמיכה ישראלית במדיניות אמריקאית גלובלית, כולל פריסת כוחות.

המלצה – יש להגביל את התחולה הגיאוגרפית של ההסכם למזרח התיכון רבתי.